

IŠPAŽINTIES NUOPAIKA

/ 62 /

Šiandien nori u jums pakalbėti apie išpažinties nuotaiką. Ji labai svarbu išpažinčiai, nes daug gali prisidėti prie jos gerumo ar blogumo.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dar iš vaikystės esu pastebėjęs, kad namiškiams, kurie rengėsi eiti išpažinties, ypatingai nusiteikdavo. Jie pasidarydavo kažkokio surimtą, švelnesni, ramesni, kažkaip labiau nusilęsinę. Nors šiaip niekada nesu pastebėjęs, kad kada nors suaugę, tame tarpe ir mama su tėčiu, bučiotųsi, bet eidami kuris nors jų išpažinties, pabučiuodavo išeidamas liekančius namiškius. Kaip dabar suprantu, tai buvo atsiprašymas už praeitį ir naujas žingsnis geriamam santykiams steityje. Kai veliau išpažinčiai rengdavomės mes, vaikai, mama arba tėtis visada primindavo:

- Ar jau atsiveikiniai su mama?

- Ar pasakė sūdiev tėteli?

Ir reikėdavo prieiti pabučiuoti jiems ranką atsiveikinant, tarytum kažkur išvykstant. O tas išvykimas buvo tik į parapijos bažnyčią prie klebono klausyklos. O parąje irgi turėdavome įėję į toją, pasakyti "Gerbe Jėzui Kristui tarytum visiškai nauji žmonės, nors šiaip niekada dėl pamšaus sugrįžimo iš bažnyčios sekmedieniais niekas to nedarydavo.

Kaip dabar aš suprantu, visa tai buvo daroma tam, kad būtų sukelta tam tikra nuotaika, išpažinties nuotaika. Ir suprantama, jog po tokių įžangų, kam besteitų į galvą steityje neklausyti tėvo ar motinos, būti blogu kitais atšvilgiais. Iš marto tai nuteikia ir gerai išpažintį atlikti, ir po jos laikytis gerų

pasiryžimą.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Dabar mažai kas tuo rūpinasi. Svarbiausias čia dalykas kaip greičiau atlikti išpažinties formalumą, o apie ką tu galvosi, niekas sau nemoka galvos. Dėl to neretas, o dargi, galima sakyti, ir dažnas atsitikimas, kad tikintieji, kurie dar eina išpažinties, nebežino jokio reikalo jai atstingamai nusiteikti. Dabar žmonės vis skuba. Skuba jie nežinia dėl ko ir beužyčioje. Ir išpažinties atlikdami, ir Komunijos eidami, ir Mišiose dalyvaudami vos, vos ištvėria iki palaiminimo. Dėl to kai tik pro duris eina beužyčio, tuojau pat numusna prie langelio ir tuojau pat žegnojasi, netgi nekreipdami dėmesio ar kunigas jų klausia, ar savo pa poteriui tenai kalba. Ypač dabar, kaip nebėra prie klausyklių eilių. Pirmas nuo to sulaukydavo bent pirmiau atėję. Dabar kelias laisvas, tai nuo durų tiesiai prie klausyklos ir "Vardan Dievo..." Kitą sykį ir gaila žmogaus, ir pyktis ima: ir kur tu nupalsi? Juk nič nieko nėra. Galima žmoniškai: stėti, pasirengti ir po to prieiti prie klausyklos. Kai tokio paklausai, ko jis skuba, nei pats negali pasakyti dėl ko. Skuba iš tiek. Kita paprasčiausiai atsako:

- Pamėčiau, kad kunigėlis sėdi čia ir priėjau.

Bet argi tik dėl to prie klausyklos einama? Ir kas iš tokio priėjimo. Fokios ar tokie tik tiek ir tepasako, kad prie klausyklos priėjo, nes daugiau nieko nebežino. Ir iš kur jis žinos, kad nepagaikvojo apie tai. Jis nebūri jokios išpažinčiai reikalingos nuotikos. Išpažinties jam sikt ar jai ekti, tai tas pats kas krentavėje pripulti pirmam ar pirmam prie prekystalio: nereikės stovėti eilėje ir gerai. O tenai tokios nuotikos ir nereikia.

- "arodyk man va tuos batukus vaikui.

Kiek jie kainuoja?

- Ir viskas. Ar tu šitai atlikai juokdamasis, ar lūpa patempęs, ar greitai, ar lėtai - vis tas pats: preky gausi, ją nusipirkai

Prie klausyklos ne taip. Čia reikia nusiteikti atgailai. eikia galvoti apie savo praeitį, blogą praeitį, gailėtis už ją, ryžtis būti geresniu ir faktinai tokio darytis. O tam jau reikia atstatinkamo nusiteikimo. Jis savaime neateina. Dūtiną jį sau susidaryti. O kaip jį susidarysi? Rūpinkis aiškus, kad ne nuo durų tekinomis pribėgdamas prie klausyklos, kad pasakytum kunigui, dar visai tėvos neklausydamas, jog labai skubi. Čia nėra kur skubėti. Priešingai. Čia reikia labai ir labai neskubėti. Kokį svarbų darbą mes dirbame skubėdami? Jeigu tik mes jį prisistatome kaip svarbų, dargi ir kiti neprivers skubėti: jeigu mes nenorime su patiens blogai pasidaryti. Ir dėl to mes dirbame tokio tempu, koks garantuoja patį geriausią atlikimo būdą. O čia šakar-makar. Dėl ko? - dėl nenusiteikimo. O nenusiteikimo dėl to, kad tūs darbas mums nestrodo pačiu svarbiausiu, iš mūsų darbų, kad mums atrodo, jog čia tik tai svarbu, kad būtų šis tas kunigui pasakyta, kad jis mums šį tą pasakytų ir viskas. Tačiau ne taip čia turi būti, jeigu mes jį išpažinti žiurime kaip j labai svarbų mums dalyką.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mums, kunigams, tenka ir nenorint pastebėti, kaip žmonės rengiasi išpažinėsi ir kaip ją atlieka. Vieni ateina, atsisėda į suolą ir dairosi. "dairosi, nes kunigo klausykoje dar nėra ir išpažinties dar negalima atlikti. Kai kunigai pasirodo, tada tie žmonės pradeda juos apžiūrinėti ir spręsti pas kurį gi čia dabar eiti: vienas toks, kitas toks, trečias

dar kitoks: kad kartais neužsoktum ant to, ant kurio nesinori. Kai jau nuodėmklausis išsiritkęs, kai jau atsiklaupta prie klausyklos langelio, atrodo jau būtų žinoma, kas čia daryti. Bet ne. Nepamatysi nei rėntumo, nei susitelkimo, nei pagarbos. Jis ji klūpi neva į klausyklą, o atsisukęs apžiūrinėję draugą ar draugę, su juo dar ką nors aptaria, arba paprasčiausiai iš dyko buvimo, kaip sakoma žaidžia su sėga arba kepure. Kai jau kunigas ji žegnoja, patkiubstoma puola prie langelio irgi susirūpinęs tik vienu: kaip greičiau tą nemalonų reikalą atlikti. Po išpažinties atsiklaupęs kur nors kaip apvaigęs dairysis ir vėl lyg stebėdamasis, kas čia dabar su juo ausitiko; kaip tas vilkas, gavęs avino smūgį: prarijau ar jį ar ne? Nepaisa tokie pikintieji ar tikindiosios nei maldaknygės, nei rožančius į ranką, nei jie patys ką nors galvoja apie išpažintį. Jie visiškai neturi išpažinties reikalingos nuotaikos. Jie jei visiškai nesirengia nei dvasiškai, nei kūniškai, po jos jie visiškai nesirūpiną tuo, ką yra neva atlikę. Dėl to ir nuodėmklausio žodis juos tik verčia šypotis. Jiems atrodo, kad tie nuodėmklausiai vieni labai naivūs, kiti per daug jau negyvenimiški: visi gi jam pasakoja čiaut ne kvailystes į ausį, o jis jų turi klausytis.

Kitas padaro visiškai kitaip. Pamatai jį ar ją į bažnyčią įsengianti susikanpusį. Atlikęs kas reikalinga įėjus į Dievo namus, jie atsiklaupia kur nors nuodėmėseje vietoje ir susimąsto. askui išsitraukia kokią nors maldaknygėlę. Ir ilgai iš jos skaito. Kartais net pagalvoji, ką ten taip ilgai jie gali daryti, kada išpažinties eina kas dvi savaites, o neretai ir kas savaitę. Bet iš šalies net atrodo, kad jie niekus tenai daro. Visa jų povyza rodo, kad jie užsiima jiems labai svarbiu darbu. Ir kada jie prieina prie klausyklos, nustembi, koks gilus jų dvasinis gyvenimas.

Jie mato kiekvieną savo dvasios kriaulę, moką įvertinti savo dvasinę būklę ir kas yra teisyte, jie ramiai ramiai tai dero. Jiems nesvarbu pažįstamas ar nepažįstamas nuodėmklaušis, jie turi tik vieną pas jį reikalą ir į jį atsineša labai rimtai. Aug kartų stebiesi ir šaviesi tokiais žmonėmis. Susidarytoji išpažinties nuotaika, juos visiškai pakeičia. Dėl to ir jų išpažintys tai jų gyvenimas, o ne formalumas, ne šablonas, kaip pirmųjų: nuo bažnyčios durų lakstėnčiųjų, besidažėnčiųjų po bažnyčią ir prie klausyklos.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Į šitą labai svarbų dalyką ir jūs atkreipkite dėmesį. Tai ne mažas žodis. Tai dalykas, kuris mums padeda būti geriams ar blogiems. Juk ir šiaip gyvenime: nuotaika daug ką mums padeda ar pagadina. Tas pats ir su išpažinties nuotaika. Ir čia ji daug ką pagerina ir daug ką pagadina. Išpažinties nuotaika - atgailos nuotaika. Veigu jos nėra, nei geros išpažinties nėra. Šitai atsiminkite visi ir visada, kurie norime, kad mūsų išpažintys būtų geros. Amen.